

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

29. Dies Julii. Membra sumus Magni Corpotis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

29. DIES JULII.

Membra sumus Magni Corporis. *Seneca*
Epist. 95.

Benevo- I. **Q**Uàm est facile cuivis homini
 sentia. velle: tam non est difficile,
 omnibus benè velle. Hinc
 nascitur ex Charitate, pulcherrimæ matris, pul-
 cherrima proles, Benevolentia. Cujus, si pondus
 non intelligis, pondera Divi Ambrosii verba, ut
 intelligas: (a) *Tolle ex usu hominum Benevolentiam,*
tanquam Solem è mundo tuleris, ita erit, quia sine ea
usus hominum esse non potest. Ejusdem momentum
 capies, si suis momentis expendas illud adagium,
 hautum è penu Divi Hieronymi: (b) *Unus Be-*
nevolentia pilus magis trahit, quam centum boves,
centum bobus juncti. Benevolentia non tantùm
 fortiter trahit, sed firmiter munit. Hinc, amicis
 suadentibus Antigono, ut si Athenas caperet, va-
 lidis illam præsidis communiret, ne quando de-
 ficeret: respondit, se semper fuisse in ea opinione:
 ut crederet nullum esse Regni præsidium firmitus,
 quam civium benevolentiam. Est autem benevo-
 lentia latè patens, & ad omnes quoscunque fuissimè
 sese explicans; quia nullus omninò est, quem
 suo sinu non complectitur: nullus, qui ejus fructu
 excluditur. Omnes quippe homines sumus: eo-
 dem, omnes, parente Deo procreati: cujus etiam sa-
 pientissimum consilium in universo hominum ge-
 nere, ex unius primi hominis substantia, ad stabilien-

O o s

dam

(a) 1. Offic. c. 32. (b) Nov. l. 24

dam Charitatem educendo, omnes Sapientes merito suspiciunt.

II. Plurima habemus in rerum natura concordia inter nos pignora, & Charitatis vincula. Hoc accuratè expendit Divus Chrysostomus: ex eo, quòd omnes ejusdem substantiæ simus. (a) Deinde, quòd ex viro sit mulier, & liberi, item ex utroque. Hinc multi nascuntur affectionis modi. Hunc, quia pater est, amamus; illum, quia avus: hanc, quòd sit mater, illam, quòd nutrix: hunc: quòd filius; illum, quòd nepos: & illum, item, quòd pronepos: hanc, quia filia: illam, quia neptis: hunc, quia frater: illum, quia ex fratre nepos: hanc, quia soror: illam, ex sorore nepotem: & quid recensere universam cognationis seriem attineret? Sic Deus nos undique coniunxit à natura, à sanguine, à cognatione, ab affinitate, à commercii, à similitudine, à lingua, à loco. Aliud deinde, insigne est argumentum ad infigendam sinceram, & integram ergà omnes Benevolentiam: ex eo petitum, quòd omnes, quotquot sumus, fratres sumus. Quod observat in hunc modum Divus Ambrosius: (b) Omnes homines unius naturæ partus sunt, intra ejus concepti viscera, & uno foti, atque effusi utero. Unde nobis jure quodam germanitatis, velut fratres connectimur, ab uno Patre conditi, & una Matre, tanquam fratres uterini editi. Et ideo, cum simus rationalis naturæ soboles, tanquam uterini diligere debemus amore mutuo.

III. Est & aliud argumentum in hanc rem deductum: quòd non modò simus tanquam unius uteri fratres; sed unius humanæ societatis, tanquam

(a) Hom. 20. ad Ephes. (b) L. 2. de Abraham, c. 1.

quam unius corporis membra. Unde hanc formulam humani officii sic tradit Seneca: (a) *Omne hoc quod vides, quo Divina, atque humana conclusa sunt, unum est: Membra sumus Corporis Magni. Natura nos cognatos edidit: cum ex iisdem, & in eadem gigneret. Hac nobis amorem indidit mutuum, & sociabiles facit. Illa, æquum justumque composuit, Ex illius constitutione, miserius est nocere, quam ladi. Ex illius imperio, parata sunt juvantis manus. Sed ad persuadendam hanc mutuam inter homines concordiam: nullum est nervosius argumentum, quod nisi Benevolentiam invicem exhibeamus, & tueamur, actum erit de humana societate; ut non tam leviter ostendat, quàm graviter convincit Seneca: (a) *Nam, quo alio tuti sumus quàm quòd mutuis juvamus officis? Hoc uno instructior vita, contraque incursiones subitas munior est beneficiorum commercio. Fac nos singulos, quid sumus? Præda animalium, & victima, & vilissimus, ac facillimus sanguis. Quoniam cæteris animalibus, in tutelam sui, satis virium est. Quæcunque vagantur, & actura vitam segregem, armata sunt. Hominem, imbecillitas cingit: Non unguium vis, non dentium, terribilem fecit cæteris; Nudum; & infirmum societas munit. Hæc benè expensa, Benevolentiam cuilibet non tantùm suadebunt, sed extorquebunt. Non cuivis est integrum, cuivis benefacere: quivis tamen potest cuilibet benè velle. Ubi non datur munus, superest, ut detur saltem benignus vultus, Enim verò.**

Dat multum: placidum dans, vel sine munere vultum.

30. DIES

[a] Epist. 95. (b) L. 4. de benefic. c. 18.